

VOKNO VINY

21.3.1990

vokno Bolzanova 7
110 00 PRAHA 1
tel: 22 47 53

11

14.3.1990 zemřel Jaroslav Kukal,

jedna z všudypřítomných duší všeho svobodného kulturního dění u nás. Vyučený elektrikář, ale jinak člověk mnoha profesí a zájmů: hudebník skupiny DG 307, milovník krásných knih, ale především fotograf a filmař, posedlý vášní autenticky zachycovat vše, co se kolem odehrávalo. S fotoaparátem nebo kamerou jste ho mohli najít na každém undergroundovém koncertu, na každé vernisáži. Výsledky jeho práce nikdy nejsou jen dokumentem, fascinovaly ho především tváře lidí, jejich výraz v různých situacích. Z poslední doby připomeňme aspoň jeho podíl na tvorbě Originálního videojournálu.

Patřil k prvním signatářům Charty, jako jeden z prvních si svůj podpis a celou svou činnost odpykal ve vězení. Měl-li kdy pas, pak ho nikdy nemohl použít. Na první cestu za západní hranici jel až tento rok jako fotoreportér Lidových novin, ale ta se zároveň stala jeho poslední cestou. Zemřel ve Francii při autohavárii na cestě z Paříže do Nantes.

-red-

SMUTNÍ POTÁPĚČI: "Pepičkovi Šmejkalovi až do smrti!"

V časném létě 1989 jsem v Ústí nad Labem viděl kapelu Frantův sbor, která se dvěma tanečnicemi připomínala chudší sestru Laury a jejich tygrů. O prázdninách z této skupiny odešel kytarista a zpěvák Jan Seidl a bubeník Bohouš Zvolský, aby založili skupinu novou. Tak vznikli zhruba před půlrokem SMUTNÍ POTÁPĚČI. Zeptal jsem se Honzy, odkud pochází jejich název.

"U nás v práci jsme každé den chodili kolem vývěsky svazarmovských potápěčů. Byla to šílená věc, to bys musel vidět. Cítili jsme se z toho různě, ale nejvíc nám bylo opravdu smutno. V hriavách se nám z toho rodila spíš taková hesla jako - Váš smutek, naše radost - nebo - Za odchod sovětských potápěčů - . Nakonec se z toho všeho vyloupl dnešní název kapely."

V minulosti se těšili, jako ostatně většina podobně zaměřených souborů, velké přízni VB. V Ústí nad Labem se jim dokonce stalo, že na jejich koncert přijelo čtrnáct aut policajtů. V současné době jezdí po tancovačkách a koncertují, a to dost frekventovaně. Hrají jednoduchý, ostrý rock and roll, kterému odpovídá i sestava kapely: dvě kytary, basa a bicí. Repertoár je zpoloviny tvořen vlastními skladbami, z nichž nejznámější jsou jedenapůlminutová variace na prstonárodní píseň Vysoký jalovec a reagee Píseň pro bonzáka, které kapela věnovala památce národního hrdiny Julka Fučíka. Druhá polovina repertoáru obsahuje skladby od Lou Reeda.

"My toho Reeda chceme dělat ještě daleko víc. Chceme od něj dělat hlavně věci z jeho sólových desek, a to i z těch posledních - New York, Mintrial, New Sensations nebo Legendary Hearts. Tím se taky lišíme od Velvet Revival, kteří hrají především věci od Velvetů."

Oficiální vydání LP skupině nehrozí: "Nemyslím si, že bych chtěl vydat Potápěče na elpíčku. Tedy klasickým způsobem, to znamená u oficiální firmy a s distribucí na oficiálním trhu. Do kapely tím vnikají vlivy, které nejsou dobré a kterým se nejde dost dobře bránit."

Myslím, že jsme součástí české alternativní kultury nebo spíš té subkultury a tady je daleko šťastnějším řešením vydání omezeného nákladu kazety, která je vyrobena, tak říkajíc, po domácku, a která neaspíruje na finanční a komerční úspěch a vše ostatní, co je s tím spojeno. Naše první kazeta se bude jmenovat "Čest mladému nadšenci". To je citát z náhrobku jedenáctiletého Pepička Šmejkal, který v květnu 1945 vyběhl u Karlova mostu s kyticí šeffiku vítat sovětský tank. Tank si jej ale nevšímal a Pepička rozmaširoval svými pásy. Náhrobek je dodnes poblíž sochy Karla IV. u Karlova mostu. My si ten název zvolili jakožto memento dnešním mladým nadšencům: Nic se nemá přehánět! Pepičkovi Šmejkalovi také věnujeme všechny naše další koncerty až do smrti!"

Kapela hraje ve složení: Honza Seidl (kytara, zpěv), Jíří Ryvola (kytara - ex Laura a její tygři), Bohuslav Zvolský (bicí), Martin Herbst (basa)

O.Síma

Nejlepší možnost jak odrovnat rockovou hudbu

předvedli v neděli 18. března pořadatelé koncertu Volume Unit, Die Art a MCH Band. Odpolední začátek a židle v poměrně malém sále se plně osvědčily: atmosféra byla dost pochmurná.

Přitom právě u tohoto koncertu je to škoda: MCH Band, který patří k několika málo českým skupinám, které se urovni produkce mohou rovnat souborům ze západu, sice můžeme slyšet dost často, Die Art předvedli pouze slabý punkový odvar, ale přinejmenším Volume Unit by si zasloužili lepší podmínky. Je zbytečné opakovat tady naprosto odpovídající charakteristiku z minulých Voknovin, uvedu tedy jen že všechny složky jejich vystoupení (hrají v klasickém obsazení 2 kytary, basa, bicí) byly perfektně zvládnuté včetně sborového zpěvu u nás tak málo používaného a když tak většinou ne moc dobře. Mimo jiné se blýskli skladbou I Can't Stand It od Lou Reeda. Smutní potápěči by se to od nich mohli učit.

-kh-

Dilema

Je přirozené, že každá země shromažďuje své kulturní památky a zakládá instituce, které o ně pečují, zpracovávají je a vystavují veřejnosti. Od nejstarších až k současným uměleckým dílům, od vzácných státotvorných dokumentů až po rukopisy současných spisovatelů se neustále rozšiřují sbírky archivů a muzeí každého vyspělého státu. Stejně tak je tomu i v Památníku národního písemnictví na Strahově.

Strahovský klášter, ve kterém se tato instituce nachází, není však majetkem státu. Byl zabaven komunisty v roce 1950 řádu premonstrátů, po odvezení kanovníků do pracovních táborů a v roce 1953 prohlášen za Památník národního písemnictví - muzeum české literatury. Spolu s klášterem byl zabaven i majetek: vzácná knihovna, obsahující dva tisíce inkunábulí (prvotisků), dva a půl tisíce manuskriptů (vzácných rukopisů) a přes sto tisíc starých tisků, dále sbírka obrazů, archiválií ap. Historické sály Strahovské knihovny, teologický a filosofický, patří k nejvyhledávanějším uměleckým skvostům Prahy. Zabavení Strahova však znamenalo pro premonstráty také ztrátu místa odpočinku zakladatele řádu, Norberta z Genepu.

"Právo je cennější nad relikvie jakéhokoliv druhu", řekl jeden český básník. Ano, je správné, že současná vláda vrátila majetek premonstrátům. Do 9. května letošního roku mají přijít první kanovníci na Strahov. Od Památníku zatím požadují prostory Strahovské knihovny, mj. knihovni chodbu, kde jsou kanceláře knihovníků, historiků a katalog SK, dále studovnu SK a restaurátorskou dílnu. Tím bude zastaveno zpracování živého fondu a služby badatelům, čili kompletní chod Strahovské knihovny. Provizorně má knihovna přesídlit do jiných částí kláštera, ale kam dále se zatím neví a neřeší.

Ministerstvo kultury, pod jehož správou Památník patří, tento problém ignoruje a na otázky týkající se budoucnosti Strahovské knihovny odpovídá tak, že se má vedení Památníku dohodnout s premonstráty. Během několika ústních jednání s členy řádu však vyvstal problém expozice naší literární minulosti: Hus a Komenský. Premonstrátů trvají na odstranění Jana Husa a všech podkladů ke studiu husitského období a protestantství v českých zemích z expozice, která je umístěna v klášterních chodbách. Je to pochopitelné. Behole katolického řádu něco podobného v klášterech nikdy nepřipadalo. Názor druhé strany je ovšem také pochopitelný: husitství k naší minulosti prostě patří. Zde se žádná dohoda, žádný kompromis nepodaří.

Strahovský klášter byl a zůstane majetkem premonstrátů. Nikdo již nesmí krást, zatýkat a vraždit jako komunisté. Památník národního písemnictví je muzeální institucí, shromažďující a popularizující národní kulturu. Rivalita mezi knihovnicí a řeholnicí bude nadále vznikat, jak dlouho chce ještě Ministerstvo kultury otálet s přidělením náhradní budovy muzeu literatury je záhadou. Tento problém by měl být vyřešen do příchodu prvních kanovníků. Nebo se jednoduše počká do chvíle, kdy si bradatí historici s řeholními bratry vjedou do vlasů?

Luděk Marks

kterak zabít čas...

cesta k chaosu

performance: Alternativní scéna Studia pohybového divadla

hudba: Mírek Vodrážka

30.3. 19.00 klub Delta, sídliště Dědina

(spolu se scénickou koláží Zprávy z šedivých cest trojice autorů Durman – Posejpal – Kreslovský)

2.4. 19.30. klub Na Chmelnici

28.3. skupina Jaroslava Neduhy EXTEMPORE, Louny, Fučíkovo divadlo

Výstava nezávislých výtvarníků

v Českých Budějovicích, klub Staroměstská:

Jiří Bidař

Tomáš Kuthan

Jakub Fábel

Martin Beneš

Jan Faktor

Jiří Schneider

a další...

vernisaž 31.3. v 17.00

premiéru didakticko-paranoickoé montáže z autentických výroků a komentářů představitelů světového dadaismu a futurismu

Každý musí křičet

uvádí 30.3. v 19.00 Studio KaSS, Ústí nad Labem, Velká hradební 30

31.3. Děčín: Šanov, Majklův strýček a další...

benefiční koncert "Děkujeme vám za naše mládí - Top 12 Stb Plzeň 89" pořádá ARS a Radical Party Plzeň.

Hrají: Smíšené pocity

Svobodné slovo

Chronická nevinnost

Požár mlýna & Hosté ze zámofí

O zemi, kde zítra již znamená včera

31.3 17.00-22.30 Plzeň - Bílá hora (bus č.20)

1.4. Extempore, Olomouc - Černovír, Dělnický dům, 18.00

Agon a Amy Barber (USA): skladby pro bicí nástroje - R.Kofroň, M.Smolka a další..

1.4. 19.30 Praha, Žofín

4.4. Šanov - Praha, klub Futurum

Případ pro začínajícího kata

Volná filmová variace třetího dílu Gulliverových cest režiséra Pavla Juráčka patří k nejlepším snímkům konce 60. let.

Praha 8, VŠ klub Trojka, Pátkova 3, 19.30

ZEMĚTBESENÍ NA DĚDINĚ

Zvýšená seizmická činnost je očekávána na sídlišti Dědina, konkrétně v klubu Delta, ve dnech 5. - 7. dubna 1990. V tyto dny se uskuteční 2. ročník festivalu industriální hudby.

program:

5.4. Skládka kovového materiálu

Žďárské industriální divadlo

6.4. Sřídání Evropa

Die Silikose

A.I.S. /Abteilung der Intensive Sorge/

Cool (Plzeň)

7.4. Paprsky inženýra Garina

I.

Brněnská (Brno)

Pausy nutně pro nazvučení skupin mezi jejich vystoupeními budou vyplněny videoprodukci od Test Department, Einstürzende Neubauten, 23 Skidoo, Cabaret Voltaire a dalších.

Party Radical:

7.4. Praha, Lucerna, 20.00

Žlutý pes

Hudba Praha

Toyen

Egypt

Bad Beef Head

a další...

...a všichni pogo tancují

6.4. v restauraci "Na Rozkoši" v Pardubicích v 18.00

Našrot

Rozmazané děti

Zeměžluč

Fabrika

Nátěrová hmota

pořádá agentura Panag

BRATRSTVO
KONCERT
VERNISAZ
VYSTAVY
UMELECKE SKUPINY
1 DUBNA 18 HODIN
ZK PARIZSKA 4
PORADA M ART
PRVNÍ 1990 DUBEN

MAGOR STÁLE PÍŠE PETICE...

Žádám,

aby byla Komunistická strana ČSR postavena mimo zákon.

Moje žena odmítá emigrovat.
Nikdy jsem ji neviděl plakat.
Prvně jsem ji viděl slzy ve vočích-
řekla:
Než bych emigrovala tak raději
umřu.

Mám na vybranou:
Žít bez své ženy v pustý cizině
spolu s ní si nechat zarazit kulku u zdi,
nebo zničit komunistickou stranu.

Zvolil jsem to druhé.

Mám radši svou ženu než komunistickou stranu.

Pokorně,
ani na kolenou,
ani vleže,
níž než je pokora vás všechny
prosím,

postavte komunistickou stranu mimo zákon.

Prohráli III. světovou válku.
Studenou,
studenou jako tající led.

Co ještě chtějí?

Postavte komunistickou stranu ČSR mimo zákon.
Soucit se zločinci je zločin.
Mám radši svoji ženu než komunistickou stranu.
Nechci žít v cizině opuštěn.
Nechci, aby moje žena žila opuštěna mnou sama v cizí vlasti.

Protože tato báseň je možná nesrozumitelná,
poslední verš bude srozumitelný,
angažovaný,

takhle vypadá angažovaná báseň 80. let:

Žádáme, aby byla KSČ postavena na roveň násilnickým
fašistickým organizacím.

Žádáme, aby byla postavena mimo zákon.

Četli a souhlasí:

(podpisové archy zasílejte na adresu: I.M.Jirous, Stará Biše 33,
588 67

fejton

Nemít se najednou báječně

"Konečně jsi řídící pracovník," uchichtl se přítel Kukul, když jsem vyskakoval v Čechových sadech z právě zastavené multikáry. Leknutím jsem se zapomněl pustit volant, takže to vypadalo, jako bych se bál, že řídícím pracovníkem už zase nebudu. Mnoho je takových, kterým by řídící pult zelené multikáry slušel víc, než kterýkoliv jiný. S pohotovostí hodnou reportéra vycvakal, stále připraveným fotoaparátem, několik momentek, naštěstí ve chvíli, kdy už jsem křečovitě nesvíral volant, ale vidle s lopatou. Zaplat pánbůh, nikdo mě nebude podezírat, že se někam cpu.

Takhle začínal fejton Jarní, a několikaminutová scénka se odehrávala v červnu osmaosmdesátého.

"Jak se máš?" zeptal se ještě v letu, a s vlajíci vousy chvátal dolů po Vinohradské. Snad ke Krobovi. "Báječně," volal jsem za ním, i když mě už nemohl slyšet.

I dnes se mě lidi ptají, jak se mám, a já odpovídám stejně stručně a pravdivě. Odpovídal jsem tak dávno v minulosti, kdy mě byl bližší Elvis než Velvet Underground. Báječně, odpovídal jsem i v době, kdy jsem se neměl, a dodnes nevím, proč jsem to říkal. Snad proto abych lidi uspokojil. Potřebovali to. Neměl jsem nepřátele a po tak krásném ujištění loučili se přátelé s upřímnými úsměvy. Ten se má pořád báječně, táhlo jim pak dlouho hlavou, než zapomněli, nebo mě opět nepotkali.

"Báječně," odpovídal jsem na otázku jak se mám i v nedělní chartistické Lucerně, protože jsem ještě nevěděl. Rozhlížel jsem se po Jardových vousech a Nikonu, objímal exulanty z Uppsaly i Basileje. Za hezkým slovem báječně, vykukoval některým i pytel plný bankovek a já musel zklamat ty, co by mě ho přáli. Na místě jsem je zval do hospody, kde mě říkají nejchudší kamarád pana prezidenta.

Najednou se báječně nemám. Vím už. Je lhostejné, zda budu či nebudu v Čechových sadech vyskakovat z právě zastavené multikáry. Že na tom chodníku podél Vinohradské však už nikdy nepotkám Jardu Kukala je víc než smutné. Nikdy už neřekne, že jsem konečně řídící pracovník, nikdy už nezakroutní objektivem fotoaparátu, aby zvětšil ten komický okamžik.

Jiří Tichý